

Skærtorsdagsandagt.

Der raser en sygdom i verden. Vi håber på og be'r for, at den ikke rammer de af vores kære, som er særligt udsatte og sårbare.

Vi gør hver især, hvad vi kan for at beskytte os. Vi vasker og spritter hænder, vi undgår tæt kontakt med andre. På sygehusene bæres der masker og mundbind – nogle gør det også på gaden og i offentlig transport.

Det er som om, vi langt fra er klædt godt nok på. Vi har hverken medicin eller vacciner imod denne sygdom eller et nødhjælpsprogram til børnene i verdens flygtningelejre.

Ekspertter har længe vidst, at der var stor sandsynlighed for at dette ville ske. Det har nok været for forfærdeligt til, at vi med vores menneskelige psyke har kunnet og villet forberede os på det.

Gudskelov kan vi på kort tid mobilisere et beredskab. Læger, sygeplejersker, sosu-assistenten og mange andre gør verden over alt, hvad de kan for at redde liv i mødet med denne pandemi. Den kan udmærket sammenlignes med en naturkatastrofe, fx en tsunami – en kæmpe bølge fra havet, som intet kan stoppe.

Men mange kæmper en brav kamp.

Jeg vil fortælle et eventyr, jeg holder meget af, og som jeg kom til at tænke på den anden dag - inden jeg vender mig mod selve evangeliet.

Havet var næsten stille. Kun nogle småbølger lappede ind over sandet på den varme, hvide strand, der lå neden for den lille landsby. I landsbyen boede 400 mennesker – gamle og unge mænd, mødre og bedstemødre, småbørn og drenge og piger. Bag landsbyen hævede grønne terrasser sig som trappetrin op mod en flad afsats højt oppe. Og på denne afsats lå et fint, gammelt hus, omgivet af rismarker.

I huset boede Hamaguchi – en gammel, rig herremand, som ejede rismarkerne og landsbyen nede ved kysten. Sammen med ham boede hans barnebarn – en ti å gammel dreng, fuld af liv og fuld af spørgsmål.

En stegende varm sommeraften gik Hamaguchi langsomt ud på sin veranda. Han kiggede ned på landsbyen og smilede. Det var høsttid, og folkene dernede festede med musik og dans og kulørte, små lamper.

Han så ud over det kølige, stille hav, og igen smilede han.

Men bedst som han stod der og kiggede ud over havet, stivnede hans smil pludselig, og et bekymret udtryk bredte sig over hans ansigt. For langt derude var der en bølge. En bølge, som strakte sig, lige så langt hans øje rakte – høj og vild og voldsom, og den kom brusende lige mod landsbyen neden for hans hus.

Hamaguchi havde aldrig set så stor en bølge før. Men hans far og hans bedstefar havde fortalt ham om sådanne bølger, så han råbte på sin sønnesøn og sagde, at han skulle skynde sig at hente en fakkell.

"Hvorfor, bedstefar?" spurgte drengen uskyldigt. "Hvad skal du med en fakkell?"

"Jeg har ikke tid til at forklare dig det," svarede Hamaguchi. "Vi må skynde os alt, hvad vi kan!" og så humpede han ud i markerne til venstre for huset og satte ild til høsten.

"Bedstefar!" råbte drengen. "Hvad er det dog, du gør?"

Hamaguchi kiggede ned mod landsbyen. Ikke en eneste af beboerne så op mod hans hus.

"Ikke nu!" råbte han med skarp stemme. "Følg med!" Og han tog drengen ved hånden, og de skyndte sig om og satte ild til markerne på den anden side af huset.

De røde, orange og hvide flammer slog op mod nattehimlen, og drengen begyndte at græde.

"Bedstefar, er du blevet gal? Det var alt, hvad du ejede!"

Den gamle mand sagde ikke et ord. Han stirrede blot ned mod landsbyen, og så skyndte han sig hen og satte ild til de sidste marker. Himlen var fyldt med gnister og røg, og den lille dreng stod og hulkede.

"Hold nu op, bedstefar! Hører du? Til sidst er der jo slet ikke noget tilbage!"

Netop i det øjeblik hørte de lyden af en klokke, som begyndte at ringe i templet nede i landsbyen. Snart efter kom landsbyboerne strømmende op ad bakkerne. Op gennem terrasserne kom de myldrende – unge kvinder og gamle kvinder, drenge og piger, fædre og bedstefædre med spædbørn på ryggen og spande i hænderne.

Alle 400 kom de løbende for at hjælpe med at slukke branden. I samme øjeblik som de nåede frem til de brændende marker, ramte bølgen landsbyen nedenfor.

Det lød som torden.

Det lød som kanonild.

Det lød som titusinde heste, der kom galoperende.

Bølge ødelagde alt på sin vej, og da den til sidst skyllede ud i havet igen, stod der ikke et eneste hus tilbage.

Menneskene stirrede rædselsslagne ned på det, der engang havde været deres landsby. Men da de omsider vendte sig om mod markerne, var også de ødelagt – brændt ned til sidste strå.

Hamaguchis barnebarn klyngede sig hulkende til ham og fremstammede så det spørgsmål, alle gerne ville have svar på.

"Jamen hvorfor, bedstefar? Hvorfor brændte du dine dyrebare marker af?"

"Kan I ikke forstå?" sagde den gamle mand til dem alle sammen. "Jeg var jo nødt til at finde en måde, jeg kunne advare jer på – så jeg kunne få jer væk fra den farlige bølge, for godt nok betyder mine marker meget for mig, men hver og en af jer betyder endnu mere".

Og så inviterede Hamaguchi dem alle sammen til at bo hos sig, indtil landbyen var blevet bygget op igen.

Den gamle mand levede mange år endnu, men da han døde, byggede folk et lille tempel nede i landsbyen til minde om herremanden, som ofrede alt, hvad han ejede for at redde dem fra den forfærdelige bølge.

Det er meget tydeligt, hvad det gamle eventyr handler om:

Nemlig at gøre alt, hvad man kan for at få sin viden om den katastrofe, der ruller ind over os med en ustopelig kraft, ud til så mange som muligt – advare/ råbe op, og derefter stå sammen – gi' hinanden ly og læ, mens ens liv bygges op igen

Der er to fortællingslag i dag, Skærtorsdag.

Det ældste finder vi hos jøderne.

De var slaver i Ægypten, og det var et åg, som de ønskede at komme fri af. De ville ikke mere udføre det arbejde, som en ubarmhertig Farao pålagde dem. Men farao ville naturligvis ikke lade sin meget billige arbejdskraft gå.

Han ville ikke gi' dem retten til et liv i frihed.

Der skulle forskellige plager til, sådan set naturkatastrofer, før den ægyptiske konge begyndte at tænke i andre baner. Før han forstod, at jødernes Gud var stærkere end ham.

Og den sidste grufulde plage, den 10. plage, mindes jøderne, når de den dag i dag holder påske. De husker på, at de blev skånet, de overlevede.

De stod sammen. Forsamlede sig i deres huse og troede på, at det de nu gjorde – nemlig smøre blod på stolperne - ville nytte, når døden drog gennem deres land.

De var indstillede på at gøre, hvad de fik besked på af deres leder Moses. De var klar til at rejse, klar til at bede, klar til at spise et særligt, sidste måltid.

Og de kommer ud på deres lange rejse mod frihedens land.

De overlevede den hårde tid.

Derfor er historien så vigtig at fortælle. Der blev passet på dem. De var i stor, stor fare, men Gud passede på dem.

Den historie skal huskes for altid. Det er en af de grundlæggende bibelske historier.

Gud har frelst os fra fangenskab og død og ført os ud i friheden.

På det baggrundstæppe fejrer jøderne påske. De genfortæller historien – gør den smertefulde erfaring nutidig, som om de selv har været der. En alvorlig og vigtig historie.

Da Jesus sidder med sine venner omkring påskemåltidet, så er de sig bevidst, hvor alvorlig situationen er.

De må forsøge stå sammen i den nat, som ligger foran dem.

Det er aldrig godt at være alene – når man er ked af det og er alvorligt bekymret. Det er godt at ha' venner, når døden er tæt på.

Jesus er klar over, hvad der skal til at ske. Men de spiser, som de har gjort det så ofte før – for de er bevidste om at høre til det folk, som Gud i sin tid befriede fra fangenskab i Ægypten.

De ved sig omfavnet af Gud, som vil frelse dem – den kærlige Gud og far, som Jesus har lært dem om.

Som før den store flugt ud i friheden, spiser de lam, brød, urter.

Disciplene er bange for at blive taget til fange – blot denne gang i deres eget land. De husker på alt det Gud tidligere har gjort for deres folk.

Men så sker det nye. Jesus tager brødet.

”Det er mit legeme, som gives for jer” siger han. Han tager også bægeret med vin ”Dette er mit blod, som udgydes for jer til syndernes forladelse”.

Midt i at de fejrer den gamle begivenhed – at de blev skånet, at døden gik forbi dem, sker der noget nyt, som begynder med Jesus.

Det er en aften og en nat, som ikke er som andre nætter.

”Gør det til min ihukommelse” siger han til dem.

De beslutter sig for, at det øjeblik vil de holde fast i – den aften, den nat skal de blive med ved at gøre til virkelighed igen og igen og igen – ved sammen at bryde brød, drikke vin og huske på Jesu sidste ord sagt ved hans sidste måltid.

Mon ikke flere af os længes stærkt efter, at vi frit kan komme sammen – leve i frihed?

Mon ikke flere af os savner at kunne mødes om nadveren i vores kirke?

I denne påske lever vi af at huske på, hvad Jesus har sagt:

”Jeg er livets brød. Den, som kommer til mig, skal ikke sulte, og den, som tror på mig, skal aldrig tørste!” (Johan 6, 35)

De ord skal vi huske. Vi må som disciplene gjorde det den sidste aften sammen med Jesus hver for sig spise brød og vin i vores hjem. Vi må holde sammen og være vågne, ruste os, være parate – for der er endnu en lang vej foran os, og det er uvist, hvor den fører os hen.

Vi skal finde sammen. Nu skal vi bede sammen, som Jesus i sin tid bad i denne nat i Getsemane have – bliv her og våg med mig, bliv her og bed.

Lad os bede!